

naar da han samtidig selv gav Bevis derpaa. Det ærede Medlem fremførte nemlig en Historie om, at mine Partisfæller og jeg skulde have søgt Alliance med Højre i Anledning af Statsrevisorvalget. Hvis han har nogen Meddeler, nogen Hjemmelsmand til den Historie, vil han saa ikke være saa venlig at sige til ham, at det er en skammelig Umandhed. Vi have aldeles ikke søgt nogen Alliance i den Henseende, og slige Historier vilde vi helst bede os fri for. Det ærede Medlem søgte at slippe fri for den Paastand om Alliance med Højre ved at bethylde os for noget lignende. Det er jo ikke saa sjældent, at det gaar saaledes i Verden, at naar Folk vilde redde sig for en Sigtelse, søge de at føre Krigen over i en anden Vej. Det er den Fremgangsmaade, det ærede Medlem benyttede, idet han sagde, at vi havde i de sidste Dage ligesom svunget et Kugleskær over Hovedet paa det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgfreds (S. Scavinius), og han sagde, at det maatte have politisk Betydning, og spurgte, hvad Betydning det havde. Men det ærede Medlem ved jo bedre Bæst; han behøver jo aldeles ikke at spørge. Naar han paa det Punkt nævner mig, maa han vide, at det, jeg sagde, var blot en Ros til det ærede Medlem for hans Aabenhed; men samtidig sagde jeg, at jeg var uenig med ham om hans Politikk og hans Forligstilbud, og det maa man vel have Lov til, naar man personlig sætter Pris paa, at et Medlem udtaler sig gaabent og klart, saa at sige det uden i Forvejen at spørge det ærede Medlem for Dens Amts 3dje Valgfreds derom. Naar jeg skal fatte mig kort, kan jeg jo ikke gaa synnerlig videre, men maa dog gøre en Bemærkning i Anledning af, hvad det ærede Medlem fremførte om Dskerne. Han kom der med en Bemærkning, der lød omtrent som saa, at det var ligesom en nymodens Ber Degn, der vilde gøre nogle af Medlemmerne til Dsker. At det ærede Medlem kunde fremkomme med den Bemærkning, viser to Ting, for det første, at han daarlig har læst Holberg eller slet ikke har læst ham, og for det andet, at han paa ingen Maade har taget min lille, udfyldige Historie op i en god Mening, som jeg bad baade ham og andre Medlemmer om. Jeg har ikke søgt at gøre enten ham eller andre Medlemmer til Dsker; havde jeg forsøgt det eller rent ud sagt noget saadant, vilde Formanden jo have ringet med sin Klokke, og det kunde aldrig falde mig ind at udsætte mig for slikt. Jeg har som sagt kun fortalt denne lille, udfyldige Historie og bedet om, at den maatte

blive optaget i en god Mening, men det lader ikke til, det kan ske.

Endelig sagde det ærede Medlem, at de store Ord og Fraesernes Tid var forbi, men jeg skal sige det ærede Medlem, at naar vi her tale om den ulykkelige politiske Tilstand, hvori Landet er, da er det ikke store Ord, vi føre frem, og ikke Fraeser eller Taleblomster, men vor Hjærtens Mening. Naar det ærede Medlem og mange med ham her i Salen tidligere have vidnet ud af deres varme Hjærter om den Sag, have vi aldrig kaldt det store Ord eller Taleblomster, og naar han nu kommer her og kalder det Taleblomster, saa er det noget, som ikke vækker min Bredde, men meget mere min Sorg.

N. Andersen (Listed Amts 3dje Valgfreds): Naar jeg nu paa et saa sent Standpunkt af denne Finanslovbehandling tager Ordet for at fremdrage et enkelt Punkt, er det egentlig slet ikke med min gode Vilje, men er nærmest en Følge af, at jeg forgæves har ventet paa, at et eller andet æret Medlem af dem, der tidligere have siddet i Finansudvalget, og som altsaa maa betragte sig som selvskrevne til atter at komme der, vilde have sagt et Par Ord om det fyldigere Indhold, som dette Finanslovsforslags § 6 har faaet frem for tidligere Forslag, idet nemlig Budgettet for den store Statsinstitution, Statsbanerne, er kommet ind paa Finanslovsforslaget. Da det imidlertid ikke er slet, da jeg har ventet forgæves i de mange Dage paa, at en anden skulde gøre det, har jeg følt mig forpligtet til at sige blot et Par Ord om denne Sag, idet det forekommer mig at være temmelig urimeligt, om Finanslovsforslaget skulde passere en saa langvarig 1ste Behandling, medens hele denne store Sag blev liggende ganske upaaagtet. Det er jo nemlig saa, som vi alle vide, at det har i mange Aar staaet for Rigsdagen eller for Folketinget som i særlig Grad ønskeligt, at vi kom hen til, at denne vigtige Institution, Statsbanerne, som enhver anden Statsinstitution blev undergivet Lovgivningsmagtens fulde Behandling, og dette er sikert ganske velbesøjet. Jeg skal ikke her komme ind paa en lang Omtale af de forskellige Grunde, der tale for Ønskeligheden af at komme til det, som vi nu endelig ere komne til, men blot nævne, at dette Aktiv, Statsbanerne, jo nu staaer Statskassen i et Beløb af c. 170 Mill. Kr. Deri turde der vel ligge en tilstrækkelig fyldestgørende Grund for, at man her i mange Aar har næret det Ønske at faa denne Sag ind under Finanslovsbehandling.